

Руки ДОПОМОГИ Елі

Ребекка Райс Біркін
(Грунтується на справжніх подіях)

“Мають повно роботи мої дві руки” (Збірник дитячих пісень, с. 126).

Був ранок суботи, і Елі метушився біля футбольних воріт, готовий відбити м'яч. Він підстрибував і присідав, роблячи все можливе, аби м'яч не потрапив у сітку. Але то було важко! Потім, якраз під кінець гри, м'яч пролетів повз його руки.

Команда суперника виграла! Команда Елі програла. Йому було так сумно.

Наступного дня в церкві Елі повільно йшов у свій клас Початкового товариства. Йому все ще було невесело.

Елі помітив біля класу свою подругу Кейт. Мама Кейт завезла її у клас на рожевому інвалідному візку. Вона обняла Кейт, перш ніж піти на свій урок.

“Привіт, Кейт”,—сказав Елі.

Кейт не могла розмовляти або махнути рукою, однак вона завжди дивилася Елі прямо у вічі, тож він знав, що вона його чує.

Зазвичай Кейт усміхалася, коли Елі вітався з нею, але не сьогодні. *“Може Кейт сумно?”*—подумав Елі.—*“Я знаю, що таке сум”*. Йому все ще було сумно, що він дозволив іншій команді забити гол і виграти гру.

Елі сидів біля Хуана і Мейкелла, коли сестра Янг почала урок. Тоді Кейт захмичала. Іноді їй було важко

спокійно сидіти, бо її тіло боліло.

“Кейт, тобі сьогодні боляче?”—запитала сестра Янг.

Кейт почала плакати.

“Можливо допоможе пісня Початкового товариства”,—сказала сестра Янг.

Клас почав співати. Кейт любила музику. Зазвичай вона підспівувала, видаючи радісні звуки. Однак сьогодні Кейт

просто плакала.

“Що нам зробити, аби Кейт почувалася краще?”—думав Елі.

Раптом у нього виникла ідея. “Я знаю!”—сказав Елі сестрі Янг.—Я трошки поштовхаю візочок Кейт”.

Елі бачив, як мама Кейт легенько поштовхувала візок, щоб Кейт стало легше. Він підбіг до Кейт і почав повільно штовхати її візок вперед і назад.

Кейт перестала плакати.

“А можна тепер я її погойдаю?”—Запитав Хуан.

“Я теж!”—сказав Мейкелл.

Коли сестра Янг навчала під час уроку, Елі і його друзі по черзі штовхали візок, у якому сиділа Кейт. Кейт усміхалася. Уся кімната здавалася світлішою.

Під кінець уроку всі усміхалися.

“Коли я допомагаю Кейт, то відчуваю радість”,—сказав Елі.

“Мені це приємно,—сказала сестра Янг.—Небесний Батько також радіє. Він любить Кейт і хоче, щоб їй було краще. Іноді ми стаємо Його помічниками”.

Елі поглянув на Кейт. “Ти також мені допомагаєш,—сказав він їй.—Кожного разу, коли усміхаєшся”.

Кейт усміхнулася.

По дорозі з церкви додому Елі відчував таке тепло, яке буває на футбольному полі в літній день. *“Можливо, я не можу ввіймати всі м'ячі,—подумав він.—Але я можу своїми руками допомагати людям”*. ●

Автор живе в штаті Юта, США.

“Через нашу сердечну доброту і служіння ми можемо подружитися з тими, кому служимо”.

Президент М. Рассел Баллард, діючий президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Знаходити радість у милосердному служінні”, *Ліягона*, трав. 2011, с. 48.